

PER ALS MEUS NETS QUAN SIGUIN GRANS

PER MIQUEL FANÉ I TORRENT

PER A LA JÚLIA QUAN SIGUI GRAN

13 DE JUNY DEL 2004

**BATEIG DE JÚLIA FERNANDEZ I FANÉ
13 DE JUNY DE 2004**

RECORDATORI DEL SEU AVI MIQUEL EN AQUEST DIA,
PER QUAN SIGUI GRAN

DIGUEU-LI

Parents i amics benvolguts. Avui, festa de Sant Antoni, el nostre patró de professió, hem batejat a la Júlia. Sense ella saber-ho, és el seu primer acte social.

Tampoc era conscient, l'11 de novembre del 2003, Sant Martí, d'aquella seva primera mudança que, des del còmode hàbitat de l'interior de l'úter matern cap al nostre hostil -però apassionant- mon exterior, li van fer fer sense res preguntar-li.

Un nou ésser ha començat doncs, sense ell massa saber-ho, la primera edat de la seva vida, en el nostre entorn.

Ara, està massa ocupada, entre el bressol i els braços dels seus, en anar posant en marxa totes les noves funcions biològiques que al seu cos li suposa el estar viu en aquest món i, alhora, anar avançant en aquestes formes de comunicació amb els demés, tan primitives com poderoses i eficients, com són el plor i la rialla.

Ben aviat començarà a comunicar-se amb nosaltres amb una parla elemental, però que indica que coneix i identifica persones i coses. Això esperonarà encara més l'amor dels seus, fins tolerar-li a ella, potser, coses que a d'altres nens no tolerarien. Això és natural i, per tant, en sí no és dolent, sempre i quant ella aprengui que no ha d'utilitzar mai pels seus fins l'arma de l'engany i la rebequeria.

Jo, ja li ho diré, però vosaltres, digueu-li també.

Creixerà, ben segur, a l'abric de la llar i potser tindrà també germans menors que protegir si cal. Haurà d'anar al col·legi on tindrà amics com ella. S'amidarà amb ells i voldrà ser com ells en tot i fins i tot en allò que no pot ser, sense saber que allò que ella és o té, és potser més valuós que el que desitja dels altres. Potser alguns se'n aprofitin d'això per fer-la sofrir, ignorants que quasi sempre, les aparents mancances d'uns, esdevenen valors i que els aparents valors d'altres esdevenen simples mancances vernissades de virtut.

Jo, ja li ho diré, però vosaltres, digueu-li també.

Seguirà creixent i, si Deu vol, un any, una primavera, un estiu, començarà a notar sensacions noves. L'ésser de nena començarà a incomodar-la. Tindrà alts i baixos afectius. No s'atrevirà a dir-ho -per por que se'n hi en riguin- i això la farà sofrir.

És l'adolescència. Alhora nena i dona, però ben be cap de les dues coses. Tot això passarà i si ho sap portar bé, amb el temps només li quedarà el record de la part bona d'aquests temps.

Jo, ja li ho diré, però vosaltres, digueu-li també.

Començarà a madurar i tindrà els secrets amors de la primera joventut, que és la segona innocència. I amb ells, els seus primers desenganys. I després que s'hagi sentit enfonsar per primer cop, reeixirà i descobrirà que hi ha coses a la vida, pot ser no tan immediates, però ben segur que molt millors.

Jo, ja li ho diré, però vosaltres, digueu-li també.

Més tard, començarà a descobrir que, a cop d'estudis i treball, es pot aconseguir un bon lloc en el seu món. No l'encertarà pas a la primera i el rebuig que la societat competitiva que li tocarà viure la pot arribar a fer sentir fracassada. Però després veurà que en el fons la realitat no es pas aquesta. Ans al contrari. Acabarà veient com aquests aparents fracassos en la vida no son més que una experiència enriquidora més, cara a forjar la seva personalitat futura.

Jo, ja li ho diré, però vosaltres, digueu-li també.

Després viurà la plena joventut i s'inserirà en el món del seu temps com si no n'hi hagués hagut mai d'altre. S'enamorarà i sentirà aviat la necessitat d'aparellar-se i reproduir-se. Però, ben segur que algun cop dubtarà de si ha triat el millor camí per a la seva vida. Haurà de constantment reflexionar i conèixer ben bé allò que en cada moment tracta per saber corregir errors passats. Per anar sempre endavant haurà de pensar i conèixer constantment noves coses i persones del món en que viurà. Conèixer és estimar. I estimar és viure.

Jo, ja li ho diré, però vosaltres, digueu-li també.

Arribarà un dia en que tindrà el primer fill. I veurà com canvia el sentit de la seva vida quan tot el que ha fet i farà, tindrà natural continuïtat amb els altres que l'han de rellevar. Pot no tenir-ne però, ben segur que aquest sentit del relleu el tindrà igual amb el proïsme. la vida és constant renovació i de res serveix el que fem si no podem transmetre-ho als qui ens han de rellevar.

Jo, ja li ho diré, però vosaltres, digueu-li també.

Un dia, ja de gran, més pendent dels fills que d'ella mateixa, li diran que, a tal lloc on l'assistien, l'avi Miquel ja s'ha mort. És natural, ja era gran. Aquell vell tan pesat, amb les seves "batalletes" i històries d'èpoques passades. Malgrat tot la mort dels predecessors sempre somou les pròpies arrels i això fa mal. Però que no es preocupi pas, ni s'entristeixi. Com ella, l'avi ha estat infant jove i adult, això si, en altres temps ben diferents dels d'ara. Ell ja ha viscut prou la seva vida. Ara és ella qui de la seva n'ha de viure encara molt.

Haurà d'aturar-se a pensar quant ha l'han estimat els seus predecessors i que aquest amor rebut l'haurà de pagar no pas donant-los-hi a ells -ells ja han viscut- sinó a als altres que venen al darrera. Certament, al deute que tenim amb els pares no l'hem pas de reintegrar a ells. L'hem de reintegrar als fill. I aquests als seus fills. Només així la vida te sentit i continua. Que és més plaent que la generositat que ens dicta la natura? On seria el sa i natural plaer de viure si no veiéssim com es transmet generosament tot el que hem donat de nosaltres als demés?

Jo ja no li ho podré dir. Però vosaltres, DIGUEU-LI.

Arenys de Mar, 13 de Juny de 2004.

Miquel Fané

** Aquest text, son unes reflexions fetes per l'avi Miquel de la Júlia en tornant de l'Hospital de Calella, el passat mes de maig, després d'un ensurt que va esdevenir en no rés però que podia haver-li costat la vida.*

PER A LA MARIA QUAN SIGUI GRAN

23 D'ABRIL DE 2006

BATEIG DE MARIA FERNANDEZ I FANÉ
23 D'ABRIL DE 2006

RECORDATORI DEL SEU AVI MIQUEL EN AQUEST DIA,
 PER QUAN SIGUI GRAN

.. ALGUN DIA ... BÉ PROU QUE HO ENTENDRÀS!

Maria. Mentre tu tranquil·lament menges i dorms al mon del teu bressol, nosaltres altre cop ens hem reunit per celebrar un natalici – el teu - en aquesta llar que, fins l'onze d'octubre de l'any passat, en que vas néixer, tan sols era la dels teus pares i germana, però que des d'aquell dia, també va ser la teva.

Ja sé, Maria, que ara no em pots entendre pas. Però també sé que algun dia ... bé prou que ho entendràs!

I... com la direm? tots preguntàvem quan vas néixer. Doncs ... **LA DIREM MARIA!** ens digueren els teus pares.

Ben cert és que és un bell nom. Antic i alhora molt modern. Arenyenc i alhora del tot universal. És així com m'agradaria que fossis tu algun dia. I és que des de avui, Maria, ja portes aquest nom en tu prou ben fixat, pel vell efecte de les aigües baptismals.

Ja sé, Maria, que ara no em pots entendre pas. Però també sé que algun dia ... bé prou que ho entendràs!

Tu, Maria, ens arribes a la família d'una forma ja diferent a ta germana. Tu arribes sense aquella confusió i la turbulència que sempre es dona amb el primer fill en arribar.

Certament, ja fa dos anys que tots hem corregut un lloc en l'escala de la vida. Ja fa dos anys que els que fins aleshores eren només "fills" van esdevenir "pares". Dos anys que els que fins aleshores érem només "pares" vam passar a ser "avis". I els "avis", "besavis". I els difunts besavis bé, tots plegats, vius i morts, hem corregut un graó en l'escala de la vida allunyant-nos un xic més del futur mon en que tu hauràs de viure la infantesa, la joventut i la vellesa. Un mon futur, tan diferent del vell mon en que cada un de nosaltres, els més grans, vam anar vivint cada un d'aquests estadis de la nostra vida.

Ja sé, Maria, que ara no em pots entendre pas. Però també sé que algun dia ... bé prou que ho entendràs!

Tu, Maria, ens portes la normalitat al curs de la nostra vida familiar. I ho fas amb aquesta teva presència física, gran i saludable. La teva intensa mirada i les generoses rialles que no ens escatimes, ens fan oblidar sovint les amargors d'una nostra vida que a voltes potser ens la hem fet massa recargolada.

Ja sé, Maria, que ara no em pots entendre pas. Però també sé que algun dia ... bé prou que ho entendràs!

Des de la mateixa escola on vagis ben petita, ja et serà normal compartir les coses amb nens i nenes d'altre color de pell, d'altres faccions i altres cultures que la teva. No et serà pas estrany viure en un únic mon amb la humanitat globalitzada.

Però no tothom és només bo o només dolent. Sens voler, a voltes xocaràs amb altres cultures i valors ben contraris o diferents dels teus. I alguns dels teus et temptaran a reduir-te en un pobre xovinisme defensiu, això sí, ben envernissat de falsos valors d'identitat.

No et deixis mai portar per la lluentor d'idees i valors que avui ja només trobem en les socials deixalleries. Segueix només la Humana brillantor d'aquell amor universal bressolat per la justícia.

Ja sé, Maria, que ara no em pots entendre pas. Però també sé que algun dia ... bé prou que ho entendràs!

Veuràs com, en el mon material que ens embolcalla, alguns aparents avenços universals, propagats amb rapidesa, comporten irreversibles pèrdues d'un patrimoni natural i cultural conreat durant els segles a ca's teva. Defensa sempre el patrimoni que et lleguin els teus ancestres, destriant, això si, el gra de la palla. Només així podràs conjurar falsos profetes d'una també falsa modernitat descabellada.

Un gran arbre ha de llençar amunt l'espai les seves branques. Però alhora ha d'endinsar cap avall ses arrels si no vol ser tombat per la primera ventada.

Ja sé, Maria, que ara no em pots entendre pas. Però també sé que algun dia ... bé prou que ho entendràs!

I és que, Maria, si el mon on tu viuràs és, per bé o per mal, el fet per nosaltres, els teus grans, el nostre va ser el que van fer els nostres

pares. I el seu, els nostres avis. I així successivament fins als orígens.

La bondat del mon futur que haureu de fer vosaltres, Maria, dependrà, doncs, en bona part, del com hagueu entès i treballat el vell mon que us llegarem, amb les eines poderoses del saber que ben segur vosaltres tindreu i que mai van tenir els meus predecessors. Segueix la guia dels homes realment savis i deixa't portar només per aquells impulsos del cor que essent bons per a tu, també ho siguin pels demés

Ja sé, Maria, que ara no em pots entendre pas. Però també sé que algun dia ... bé prou que ho entendràs!

Tu, Maria, sens triar-ho, neixes amb una situació vital privilegiada i que esperem que mai s'espalli. Com tots els nens de la teva edat creixeràs entre pantalles, botons i teclats, amb audiovisuals i llenguatges digitals, connectada amb tot el mon en temps real.

Però alhora estaràs a casa en mig de terra, plantes i animals. Quasi en mig de la mateixa terra conreada pels teus avis besavis i avantpassats. Coneixeràs com és l'olor de la terra després de la pluja i la d'una rosa en el roser no pas tallada. Coneixeràs el llenguatge de la mirada i el tacte dels cavalls en els seus prats i la comunicació expressiva dels gossos i dels gats fent les seves tasques vigilants aquí a Canfarra. No et caldrà que et diguin quan vegis un "pollastre a l'ast", que aquella bèstia abans tenia plomes i mig volava.

Ja sé, Maria, que ara no em pots entendre pas. Però també sé que algun dia ... bé prou que ho entendràs!

Certament tu no tindràs el protagonisme de la primogenitura que sens voler donen els pares i avis novells al primer fil. Però gaudiràs del tracte madur de l'experiència i del sincer amor a una nova filla i neta desitjada.

Sí, tu Maria, ets ben rebuda i saps que ets estimada. Be prou que sempre ho manifestes amb la teva àmplia rialla.

Ja sé, Maria, que recordar sempre el goig d'avui, per edat, no t'és permès. Però la teva rialla em diu que ... el darrer aquí dit ... prou bé que ho has entès.

L'AVI MIQUEL

PER A EN MARTÍ QUAN SIGUI GRAN

del seu avi Miquel

NADAL DE 2006 – ESTIU DE 2007

PER A EN

MARTÍ GRAUPERA I FANÉ

Nat el 19 de desembre de 2006 a l'Hospital de Calella i
Batejat el 9 de setembre de 2007 a la Parròquia de Santa Maria
d'Arenys

BE PROU QUE ALGUN DIA HO SABRÀS, MARTÍ

del seu avi Miquel

NADAL DE 2006 – ESTIU DE 2007

Vas triar la matinada del 19 de desembre per arribar al nostre mon, en concret a l'Hospital de Calella. Just al mateix lloc i el mateix dia on, set anys abans, de la vida s'avia acomiadat mon pare, l'avi Benet.

Molt ben fet, Martí. Amb la proximitat del Nadal, calia que algú ens recordes que si bé la vida és quelcom que no perdura, sí es renova.

Oh! i tant. Quin Nadal tan diferent aquest d'aquell de fa set anys.

I és que és tan bonic el mite del Nadal! Si ... i tant!

*Be prou que algun dia ho sabràs, Martí.
Però és encara aviat per a poder-t'ho dir.*

Saps? Per Nadal ens expliquen que des dels pastors fins els reis es lliuren a l'encís d'anar a veure i d'estar amb un infant. De veure ben de prop com una nova vida omple de goig tot l'espai que l'embolcalla. Un humà que encara és només tot sentiment i que el "llibre d'apunts" de la seva intel·ligència resta encara en blanc. Si. Sense apunts presos, però encara sense taques. Sense borralls.

Dels seus adoradors, uns tenen molt i altres ben poc per oferir-li. Però ni la simple ofrena d'un most de pa amb formatge del pastor, ni el valuós or que li ofereix el rei més ric, valen prou per compensar el preu immensurable de la rialla sincera d'un infant.

*Be prou que algun dia ho sabràs, Martí
Però és encara aviat per a poder-t'ho dir.*

Tu també ets encara un infant, Martí. Però res perdura i el temps t'anirà bescanviant l'infantesa per l'adolescència i aquesta per la

joventut. Després la maduresa per acabar en la vellesa si abans “la parca” no ha vingut.

No et prenguis mai aquest cicle per lo tràgic, el bo és saber gaudir el viure cada edat. Sens odís, enveges ni supèrbia i si amb amor, humor, intel·ligència i sabia humilitat.

*Be prou que algun dia ho sabràs, Martí
Però és encara aviat per a poder-t'ho dir.*

Penso, Martí, que tu tens tots “els números de la rifa” per que en créixer et toqui ser alt, fort i ben plantat. Tingues cura del tel cos, tan en l'imatge com en la salut. Però de res no servirà aquesta cura si no l'apliques al cervell d'igual manera. Be prou que el vells savis ja ho sabien i ens ho deien. Mai hi podrà haver mai un cos ben sa on hi ha una ment malalta.

*Be prou que algun dia ho sabràs, Martí
Però és encara aviat per a poder-t'ho dir.*

El cos és fràgil, certament. Accidents i malalties el poden desballestar en qualsevol moment. Però l'anima viu a la ment i si aquesta és forta, sempre trobarà un nou espai al mon adequat al cos de que disposa, tot donant-li un nou sentit a la vida per gaudir-la.

No t'ha doncs d'acovardir la por a la mort o a la desgràcia. Però sigues prou prudent i savi com per poder burlar ambdues quan aquestes t'amenacin.

*Be prou que algun dia ho sabràs, Martí
Però és encara aviat per a poder-t'ho dir.*

Per fer-te un lloc al mon, de jove tindràs per arma el fort impuls dels sentiments. L'impuls cap a trobar el millor lloc al mon i fins intentar canviar-lo si així ho creus convenient. Això és bo, però ben inútil si després amb l'estudi i els cops rebuts en l'experiència no arribes a la maduresa suplint aquells juvenils impulsos, aleshores ja afeblits i anacrònics, per una saviesa que et permeti continuar aquella noble empresa.

No en va es diu allò de que “qui als vint anys no és revolucionari, és per que no te cor. Però qui als quaranta encara ho és es per que no te cervell”. Si. És amb l'alternança del cor i del cervell que es fan les coses perdurables

Be prou que algun dia ho sabràs, Martí

Però és encara aviat per a poder-t'ho dir.

No ets pas el meu primer net, Martí. El goig l'he tingut ja dues vegades. Però amb tu he vist com comença a brotar i treure branquillons la segona branca del meu arbust generacional, tot començant a arrodonir-lo. Això m'omple i em comença a fer sentir rellevat del meu lloc en el cicle de la vida.

Però cal viure fins la mort i gaudir del més important de la vida que és tenir-la. En el bo i en el dolent, doncs son complementaris. Estar viu no és pas un dret sinó un diví gran privilegi que no podem pas malbaratar.

I ... creu-me, Martí, per gaudir de debò la nostra vida cal que aquesta tingui de debò sentit. I quan la nostra vida pren el millor senti no és pas quan l'emprem en l'auto-complaença o en banals necessitats sinó quan l'emprem en a aportar el que millor creiem tenir, als que la vida comencen o per ella ja hi caminen, doncs tard o d'hora i en alguna cosa ens han de succeir. Aquesta és la humana eternitat que a mi em complau.

...Una mostra d'amor. ... un ajut ... un bon consell ... al moment oportú o quan l'altre t'ho demana.

Recordes el que en començar et deia? Es així com es diu que ho feren aquell Nadal reis i pastors i com els seus presents foren tan ben compensats amb la rialla franca i amorosa d'un infant que algun dia un gran amor, un gran ajut i un gran consell els donaria.

Si. Algun dia sabràs, Martí, tot això i moltes mes coses. Quant tu envelleixis jo ja no hi seré per poder- t'ho dir.

Però ja ni falta que farà aleshores, doncs molt abans hauràs estat

nen i després jove. Jo sé que aviat en sabràs molt d'aquestes coses

i desitjo, Martí, estar viu per comentar-les.

Calella –Arenys de Mar/ Nadal de 2006

Miquel Fané

PER A L'ANNA QUAN SIGUI GRAN

L'ANNA GRAUPERA I FANÉ, va néixer a l'hospital de Mataró, el 14 de juliol de 2009 tombada la mitja nit.

**“D'AIXÒ, PERÒ, ANNA,
JA EN PARLAREM QUAN SIGUIS GRAN”**

Saps?, Anna, de sempre se'ns ha dit que **totes les virtuts del mon** es resumien en tres. La Fe, la Caritat i l'Esperança.

I és que son moltes les cultures -llunyanes i properes- que s'han basat -i encara es basen- en la **fe que les identifica**. Jo penso però, que a la nostra -el cristianisme- és, de fet, **la Caritat** la que més la identifica.

Avui, però, jo **et vull parlar de l'Esperança** perquè, tu, has nascut al 2009 al poc d'encetar-se al mon una gran crisi que fa que alguns diguin que, vosaltres, teniu pel davant **un mal futur**.

Potser si. Però -saps?, Anna- quan jo vaig néixer, aquí mateix, a l'octubre del 1945, els que llavors manaven, era perquè feia pocs anys havien guanyat la guerra aquí a Espanya, però l'acabaven de perdre al mon sencer feia pocs mesos i, saps? també es deia –i no pas sense raó- que **el futur** que, a nosaltres, els que acabàvem de néixer ens esperava, **no podia ser pitjor**.

Mira, Anna, **No et creguis** als que et diuen que tot passat va ser millor.

D'això, però, Anna, ja en parlarem quan siguis gran.

Veuràs, Anna, tu has nascut a casa nostra -la del Carrer de “Sant Pere”– on, -com ta mare- jo també hi vaig viure i des d'on es veu l'Arenys d'avui, amb **els seus edificis** que diuen que son massa **alts i massa lletjos**,

Però, saps? Anna, **son força confortables**.

I és que, a la casa del Tossol -quan jo vaig néixer- no hi havia encara bany i la gent havia d'anar a la comuna de l'eixida i es rentaven als gibrells de llurs habitacions, si n'hi havia.

D'això, però, Anna, ja en parlarem quan siguis gran.

Saps? Anna, diuen que un dels greus problemes de la societat d'avui, és la mala alimentació. El menjar és poc natural, hi ha molta obesitat infanti i els grans tenen massa colesterol.

Certament, quan jo vaig néixer, això, aquí no passava. Però, saps per que, Anna? Doncs perquè el problema era la fam. No es menjava pas sempre el que es volia. El pollastre, per les festes i el Nadal.

D'això, però, Anna, ja en parlarem quan siguis gran.

Saps? Anna, diuen que el problema del futur és la energia. El petroli s'esgota i el seu consum contamina. L'energia nuclear és un perill. Cal tornar a les fons energètiques de sempre

Potser si que això és així, Anna.. Però no pas tal com abans eren.

Quan jo vaig néixer, certament pocs **automòbils** hi havia per poder **contaminar** per on passessin, d'això prou se'n ocupaven **els cavalls**. La contaminació amb excrements pels carrers per on passaven era directa i evident, no pas subtil com la dels cotxes d'ara.

I, saps, Anna? a les cases la contaminació **dels fogons** de petroli o de carbó quan s'encenien, no calia pas amidar-la com ara a la gran altura de la capa d'ozó. Era a la pròpia cuina on el fum no deixava respirar.

Abans, poca electricitat es consumia.

Es clar. Si **no hi havia electrodomèstics!** i, les cases, a l'hivern, eren glaçades! Al poble, poques tenien llar de foc, i la gent es conformava amb **un brasero**. D'estufa elèctrica al dormitori –si n'hi havia- només era pels malalts, i això, quan no hi havia restriccions. Pel fred als peus i els “penellons” només teníem **l'ampolla de l'aigua calenta** per combatre'ls

D'això, però, Anna, ja en parlarem quan siguis gran.

Saps? Anna, diuen que l'actual **sistema educatiu** està en crisi. Que hi ha massa fracàs escolar perquè els mètodes pedagògics no són prou adequats

Potser si. Però, mira, Anna, quan ja vaig fer la primària als “hermanos” encara **s'educava a cop de regle** i a l'institut si no seguies aviat eres decantat. A la universitat, la carrera mitja era molt

pobre i a la superior només passaves amb forta selectivitat. Vull dir que, -respecte d'ara- tenies que fer el doble per a treure'n la meitat.

També diuen que **el jovent d'avui, de cultura**, va malament. Està massa penjat del mòbil i d'internet. Que poc entén de cine i el teatre casi ni el coneix. De música només la seva i d'arquitectura, la de les "discos" i els escenaris dels concerts.

Nosaltres, no mòbil o internet, **ni telèfon ni televisió teníem!** i el cine es limitava al programa doble dels diumenges del qual el "Apto" sempre era el que valia menys, Això si -i ho dic sincerament- crec que els vailets de les cases senzilles d'aleshores, on els pares no anaven al Romea, al Palau de la Música ni al Liceu, sempre hauríem de **tenir un agraïment per a les esglésies**, tan per la **música clàssica** com per **l'arquitectura**, arts a les quals només elles ens hi donaven accés. A Arenys, també als Seràfics d'aleshores, amb la seva bona voluntat, quan **al teatre**, haig d'estendre aquest agraïment

D'això, però, Anna, ja en parlarem quan siguis gran.

Diuen que ara hi ha una gran crisi de **valors religiosos** perquè molta gent ja no va a Missa i no es passa el dia picant-se el pit.

Però, saps? Anna, els que tenen **creences** poden **dir-les en veu alta** i contrastar-les amb altres, sense por.

Quan jo era infant, **les esglésies estaven sempre plenes** de dones amb mantellines i homes encorbatats,

Però, mira, Anna, a molts d'ells, el que més els preocupava, era ser mal vistos si no hi havia anat. Massa d'**aquella "fe" que professaven**, venia de la por en que un deu –esquifit però rancorós- el enviaria grans calamitats si no feien el que l'autoritat els manava.

Quan anys mes tard van veure que per no anar a l'església, res passava, no hi van tornar. Això Saps? Anna **no era una fe bona** de debò. Hi havia massa conveniència i molta superstició.

D'això, però, Anna, ja en parlarem quan siguis gran.

Si algú et diu que tens un futur incert i que no te'n sortiràs no te'l creguis. Deu ser un dels que pensen que qualsevol temps passat va ser millor perquè **s'ho van trobar tot fet**. Però els que sempre hem hagut de lluitar per a, poc a poc i amb entrebancs, anar aconseguint un mon millor, sabem que **s'equivoquen**

Creuen que **un mític paradís terrenal** del passat es va perdre per culpa de la tecnologia i de la ciència. Ben segur que tenen raó quan ciència i tecnologia han estat aplicades perversament. Però el que també és ben segur és que no saben que només amb una millor ciència i una millor tecnologia correctament aplicades, anirem recuperant, potser no aquell paradís terrenal imaginari, però segur que si **un mon real més just, bo i agradable**.

D'això, però, Anna, ja en parlarem quan siguis gran.

Saps Anna, **El que És Alfa i Omega** -Principi i Fi de tot plegat- a qui uns n'hi diem Deu, altres Ala, Yahvé, Teos o simplement no es esmentat, segons siguin llurs cultures, ben segur que **te un Projecte**. Un Projecte d'un abast que va molt més enllà del temps i del conjunt des universos coneguts.

Es un Vast Projecte del qual, potser racionalment poc en sabem. Però que per molt que el nostre coneixement depassi, sabem bé que, **els humans, formem part d'aquest Projecte** i que a ell pertanyem en conseqüència.

Així doncs, si creiem en aquesta pertinença, malgrat la nostra infinita menudesa, potser la malaltia ens pot fer caure algun cop en depressió, **però mai, mai, hem de perdre l'Esperança**.

D'això i de tot plegat, Anna, en parlarem quan siguis gran!

Miquel Fané

